

СЛАВЯНИЗЪМЪ

ПОЛИТИЧЕСКО-ЛИТЕРАТУРЕНЪ ВЪСТНИКЪ.

Излиза три пъти въ седмицата
сѣдни:
Вторникъ, Четвъртъкъ и Събота.

ЦѢНА:
За година 20 лева сребърни
„ шест месеци 12 лева ср.
„ три „ 7 „ „
Единъ брой 20 стотинки.

Сичко което се отнася до вѣстника
напиева се направо до
Т. Х. Станчевъ въ Русчукъ

Печатени писма не се приематъ.
Ръкописи назадъ се неврацатъ.

За обявления се заплаща:
За всяка рѣдъ при пръвѣ пактъ 20 ст.
За „ „ „ второй „ 10 ст.

Руссе 7 Декемврий 1884.

Ежедневнитѣ обири, безчестия, звѣрства и убийства, които са вършатъ отъ старна на необузданитѣ турци, въ злочестата братска наша земя Македония, привлекохъ общото внимание на европейския печатъ и по-личнитѣ патриоти и челолюбивни учени мъже, незакъснѣхъ отъ да опишатъ сичкитѣ факти, като обвинихъ Берлинския ареонагъ, комуто отдадохъ сичката вина, за неспособното положение, въ което са намиратъ днесъ, българетѣ въ Македония.

Честния патриотъ г. Лавеле професоръ на Лиежкия университетъ, бѣше пръвѣ, който изнесе на явностъ чрѣзъ печата звѣрствата на турцитѣ, които вършатъ постоянно въ Македония, той даде вече четирѣ писма съ факти, по злоупотребленията, кражбитѣ и опустошенията които ставатъ въ Македония, съ което повдигна въпроса, да се размисли върху съдбата на Македонскитѣ българи, които европейското челолюбие, не трѣбѣва да ги остави да се колятъ като животни, а да имъ се помогне, да се запази имота и живота имъ отъ свирѣпитѣ нападения на господаритѣ имъ турци. Въ това врѣме, когато цѣла Европа вече знаеше за опустошенията и злодѣйствата въ Македония, ние и хаберъ нѣмахме, че въ Македония гори огънь, че тамъ сж изгорени цѣли села, опустошени стотина домове! Благодарение на г. Лавеле и на нѣкои пътници Македонци, едвамъ слѣдъ нѣколко седмици разбрахме какво става въ Македония. Слѣдъ като узнахме тия жалостни приключения, выѣето да се съберемъ, да ги осъдимъ и протестираме като свободни граждани, ние се задоволихме само съ едно заявление, което направихъ македонцитѣ живущи помѣжду ни, избѣгали изъ отечеството си по неволя. Подобни заевления трѣбваше да станатъ и отъ княжеството и отъ Тракия. Гражданетѣ и отъ двѣтѣ старни, трѣбваше да се събератъ на митинги, да се изложатъ злодѣйствата, които ставатъ въ Македония и да се телеграфира за сичко до великитѣ сили, на които да се иска помощта за запазване имота и живота на българетѣ въ Македония. За жалъ обаче ние мѣлачехме и още мѣлачимъ, прѣдъ една кървава картина, прѣдъ едно ужасно явление, което виждаме да се върши въ Македония! Нашитѣ братия въ тая злочеста старна, отъ насъ свободнитѣ очакватъ помощъ, улгчение на живота си, а яланъ патриотитѣ въ Тракия се занимаватъ съ преврати; отнематъ свободата на народа, нареждатъ се на високи служби! Ами гдѣ имъ остава „Съединението“, за което пролѣхъ толкова кривилски съззи?! Гдѣ е сега киръ Величковъ, който ходи изъ Европа, да се кѣпи по банитѣ на народенъ счетъ, да се обади за Македонскитѣ опустошения! Тия парламенти до единъ мѣлачатъ и се утаяватъ, цомъ получихъ тѣлети-

тѣ заплати, а клѣтия Македонецъ пжика подъ турския яремъ.

Въ княжеството не виждаме нѣщо по-утишнително! И тукъ ония, които можахъ да се занимаватъ съ македонскитѣ работи, да открижатъ теглямата на тоя беденъ народъ, тѣ са занимаватъ съ откриванieto на радикализъмъ! Викатъ прѣдъ цѣль свѣтъ, че клета България пронадала отъ управлението на ония, които магнахъ пълномощията и възстановихъ правата и свободата на народа. Цанковисти, Балабановци, Чисевци, Стоиловци, непрестанно оплакватъ свободното княжество, гдѣто царува миръ и тишина, гдѣто сѣкий си живѣе свободно и ходи по кефа, а за Македония не продумватъ нито дума! Тамъ се изгорѣхъ цѣли села, опустошихъ са цѣли фамилии, тѣзи патриоти не искатъ и да знажатъ! Органигѣ имъ са нѣлнятъ постоянно съ хули и клевети противъ честнитѣ патриоти Каравелова и Стамбулова, противъ народното представителство. При такива патриоти, яланъ либерали, възможно ли е да се очаква нѣщо добро за братията, които обитаватъ вѣнъ отъ княжеството подъ чужди яремъ? Съ тия патриоти, може ли да се извърши нѣщо полезно? Тѣ са занимаватъ съ хули, депоноципо мислятъ какви срдѣства да употребятъ, за да свалятъ мина теретвото и да го замѣтятъ тѣ, за Македония ли ще мислятъ тия хора! Малко ги интересира тѣхъ днесъ Македония, когато тука има минни радикали, които не имъ даватъ да бъркатъ въ народната хазна!

Неспособното положение на македонцитѣ, ще става отъ день на день по-лошо, ако ние не се завземемъ по-серiously за тѣхъ, ако не поискаме по легаленъ пактъ да имъ са дадатъ поне правдинитѣ, които имъ опредѣли Берлинския конгресъ. Оставени сами на съдбата, тѣ ще бѣдатъ притиснявани, мѣчени, грабени и убивани, както мѣчахъ и застававахъ насъ, прѣди да ни освободи Россия.

Ако въ насъ не ставахъ размирня, бунтове, оплаквания и ние можахме а си бѣдемъ роби още много години, нѣ благодарение че мѣжду насъ се намерихъ хора, които произведохъ смутове въ народа, въстанахъ противъ неспособната власть и поискахъ политическата независимостъ на България, та по този начинъ се предизвика намѣсата на европейскитѣ сили и отъ чоти, комиссии, конференции, протоколи, работата са обърна на война мѣжду Россия и Турция, която роди нашето свободно княжество. Също така ще може да се извоюва и свободата на Македония, ако имаме дѣятелни, които постоянно да се занимажатъ съ тѣзи работи; да откриватъ турекитѣ звѣрства, които се вършатъ ежедневно въ Македония, да даватъ гласностъ на фактитѣ, точно да описватъ сичкитѣ приключения и дѣяния на свирения турчинъ въ Македония, и по този на-

чинъ да се привлече вниманието на Европа къмъ тая старна, която има злочестията да си остане подъ прямата власть на Султана.

Да бѣдемъ дѣятелни, да работимъ за освобождението на Македония се изисква най-много отъ насъ, на което ни дава право отъ една старна народонаселението, което обитавва въ тая мѣстностъ, отъ друга мѣстото, което е наше общо отечество. Македония е наша, и по крѣвъ и по вѣра и по право, тя принадлежи намъ. Отъ тамъ сж произлѣзли нашитѣ просвѣтителни, тамъ нашитѣ стари сж владѣли, тамъ има столци на Български царне; историята е свидѣтелка, че Македония е била и въ старо врѣме, както и днесъ насѣлена въ голѣмата частъ отъ чисти българи, които нито турцитѣ, нито сѣрбитѣ, нито гърцитѣ сж могли да затрижатъ народността имъ, обичаитѣ имъ и характера имъ. Днесъ има потурчени българи въ тая старна, които нѣжатъ само едно имѣ туреко Мехмедъ или Али, а не знажатъ нито да говорятъ по турски, нито да се молятъ на Мохамеда. Ако го попиташъ: какъвъ си ти? Отговори ти: Бу- по-нашему и въ нѣщо не са правитѣватъ отъ българена, тѣ даже и не са събиратъ съ турцитѣ.

Въ настояще врѣме, когато съ Македония се занимава европейския печатъ, когато по-личнитѣ мъже като Лавеле сж се завзели да се подобри неспособното положение на Македонскитѣ българи, да имъ са дадатъ правата предвидени въ Берлинския договоръ, то отъ насъ се изисква прѣди всичко да улеснимъ това високо и свяго желание, да спомогнемъ на предприетието, като откриваме сичкитѣ злодѣйства, които се вършатъ въ Македония надъ българитѣ, за да се доставяватъ за знание гдѣто трѣбва и които ще послужатъ твърдѣ много за разрѣшението на въпроса.

Въ Московския в. „Русский Курьеръ“ намираме слѣдующата уводна статия по съдбата на нашитѣ братия въ Македония:

„Съвременната политическа история на Македония, отъ Берлинския договоръ на насамъ, който договоръ даваше на тази нещастна турска областъ такъвъ организески уставъ, съ какъвто се ползува островъ Критъ, не съдържа нищо друго, освѣнъ постоянни клевети и доноси върху българекитѣ народъ отъ страна на Гърцитѣ, и пресѣкающитѣ отъ тѣхъ прѣслѣдвания на българската интелегенция отъ страна на турекитѣ власти. Портата до сега не е мислила да въведе какви годѣ реформи въ онези нещастни страни, които се предоставихъ отъ Берлинския договоръ на нейното неспрдѣтвенно владичество въ Европейска Турция. Българския народъ въ тѣзи страни — Македония, Тракия и Сѣверна Абания — има много неприятели, нѣ главния неприятель е гръцкото насѣление и преимущественно ново-славянската интелегенция, които виждатъ въ многочисленното българско насѣление на тѣзи страни главното прѣпятствие за осъществлението на своитѣ вѣлико-византийски мечтания. Тѣи сѣщо и гръцкото духовенство враждебно се отнася къмъ българската црква и духовенство, поддѣлено на българския епархъ за това именно, защото това духовен-

ство постепенно отнима отъ вселенския патриархъ, гдѣто българското население е въ болшинство, една епархия слѣдъ друга. Сѣперничеството между гърцатѣ и българитѣ се проявлява и обострява въ всички дѣла, касающи се до църковното и училищно управление, особено въ казатѣ (окръжитѣ) съ смѣсено население, гдѣто още окончателно не сж се раздѣлили българската и гръцка църква, било по съгласието на населението, било по буквата на султанския фирманъ.

Отъ тѣзи двѣ страни произхождатъ постояннитѣ прекривания българския народъ, постояннитѣ доноси и клевети, за че ужь българитѣ се стремятъ да възстанѣтъ противъ Турция и да отмахнатъ окончателно турското иго. Турскитѣ власти охотно се поддаватъ на такива клевети, като вѣрватъ, че Македония е преживявала съ революционерни комитети, и вѣдѣтвене на това, всеки българинъ, който би се прочулъ тамъ, или съ търговията си, или съ имуществата си, или съ обриванието си, подозрѣва се отъ турцитѣ, които чакатъ само нѣкой доносъ отъ страна на гърцатѣ, за да се хвърлятъ върху българина, да го турятъ въ окови, да го подвергнатъ на продължително изсаждване, да го осждатъ на многогодишенъ затворъ въ крѣпость, или да го заточатъ въ отдалеченитѣ страни на Мала Азия. Таквато процедура, която сж погубили и отдалечили най-добритѣ патриоти на Македония, се наричатъ „правили“ и „законали“.

Въ послѣдне време, почти за правило се е установилъ другъ единъ способъ за отдалечаване на прочушитѣ се съ какво то и да е българинъ, който способенъ сѣстои въ просто разбойническо нападение отъ турцитѣ на тѣхното имущество подъ видъ на „разбойнически шайки“, въ разграбване това имущество, и ако българинътъ се защищава, — съ убиването му, и отвождането му въ плѣнъ и робство, при пълното равнодушие на турскитѣ власти, на които, разбира се, всичко имъ е известно. По таквъ начинъ, разбойничества та и убийствата, нападението на търговскитѣ кервани, разграбването на българскитѣ села, запалванията и пожаритѣ, разорението на българскитѣ училища и прѣсажданието на българскитѣ учители — не сж се прекратили въ течението на послѣднитѣ три-четири години. Европейскитѣ консули въ Сопунъ, Витоли (Манастиръ) Янина, Призренъ и Шкодра, длѣжни са за всичко това добръ да знаятъ; но, види се, тѣ малко обръщатъ внимание на това, тѣй като тѣхнитѣ правителства, вѣроятно трататъ да въведатъ реформи въ тѣзи турски области, за които тѣ претендираж да замѣнжъ добро волнитѣ обязательства на Руссия по 15 чл. на Санъ-Стефанския трактатъ съ гаранцията на всичкитѣ велики държави подъ формата на Европейска коммисия (чл. 23 отъ Берлинския трактатъ).

Българското население, което по Санъ Стефанския договоръ имаше Руссия за своя покровителница, въ която видѣ гаранция за изпълнението на общанитѣ отъ Портата реформа, получи, вмѣсто едната Руссия, покровителството на всичкитѣ велики държави, влѣдствие на което чл. 23 отъ Берлинския трактатъ остана мъртва буква, и македонскитѣ християне сега, както и по-напрѣдъ, сж прѣдоставени напълно на произвола на турскитѣ власти, и се излагатъ на грабежа и варварството на мусульманитѣ, като че не е имало Цари градска конференция, като че Руссия не е жертвувала за подобрието на тѣхната съдба ни единъ солдатинъ, като че не е имало ни Санъ Стефанския, ни Берлинския договори! При таквато печални обстоятелства на българското население въ Македония и при общото безсигурно положение на работитѣ въ тѣзи страна, трудно е да се разбере, съ що е тамъ завлжъ многочисленния консулски персоналъ на европейскитѣ велики държави, съобщава ли той на своитѣ правителства за толкова важни събития, или неговото внимание е обрнато само на това, да си получава въ тѣзи страна акуратно своята заплатата.

Най новитѣ известия изъ Македония, получени отъ окръжитѣ Велешки, Охридски, Прилѣпски и Битолски, не само отъ българскитѣ вѣстници, нѣ и отъ европейската журналистика, не съобщаватъ вече за отдѣлни убийства и за отдѣлни грабежи на българското население, а разказатъ за ужаси и звѣрства въ широкъ размѣри, за всеобщо избиване, за разграбление и опустошение на цѣли села, и не само за изгаряне то на цѣли български села, въ сжщо и за отвождането въ плѣнъ и робство отъ мусульманскитѣ разбойници на мѣжи, жени, дѣца, за умъртвяването имъ въ горитѣ, лѣсоветѣ и въ тъмницитѣ, и за предаванетоъ имъ на разни испити и запалвания, ако тѣ не се откупятъ съ пари отъ своитѣ роднини, за да се освободятъ отъ робството и плѣнътъ на варварскитѣ мусульмански разбойници въ Дебръ и дивата Горна Албания.

Тѣзи ужаси въ най ярки краски прапомнюатъ ни вѣрватѣ събития въ Батакъ. . . . . Българската рая вкога не е била тѣй незаслужено преследвана и изсаждана върху таквъ политическия зстой, както сега това става въ Македония. Дързостта на мусу-

манитѣ разбойници, вкога не е оставала безъ всякаво наказание, както сега това става прѣдъ нашитѣ очи! Неодавна, въ Дебръ, звѣрски е умъртвенъ легатътъ на българския цархъ, архимандритъ Теофила, а виновницатѣ и неговитѣ убийци, макаръ и да сж извѣстни на турскитѣ власти, оставатъ свободни и не наказани. Именно въ С. Западна Македония, въ казатѣ Охридска, Кичевска и Дебрѣска, които сж станали театръ на всевъзможни ужаси, положението на българитѣ е достигнало до най високата степенъ на отчаяние. Въ послѣдно време, тамъ сж вземени въ плѣнъ до 400 българе, отъ които около сто души сж ранени и убити, а послѣднитѣ напразно чакатъ откупъ отъ своитѣ исплашени роднини. Въ Велешкия окръжъ турцитѣ сж убивали до 45 българини, а въ Витолския около 60. Мусульманскитѣ звѣрства въ Прилѣпския окръжъ сж дошли до тамъ, што на трима български овчари сж били отрѣзани носоветѣ и ушитѣ, а кожата отъ краката и рѣцѣтѣ имъ одрана, при животѣ: „нека види мохамедъ, какъ ние знаемъ да изсаждаваме българитѣ!“ Най послѣ, турцитѣ, като извадили очитѣ на нещастнитѣ жертви, насѣкли ги съ итаганитѣ си на парчета. Въ много мѣста турцитѣ насилватъ женитѣ и ги запалватъ да ги потурчатъ. Турскитѣ власти въ повечето случаи гледатъ на жестокоститѣ на своитѣ усърдни единовѣрци съвършено равнодушно и оставятъ хѣхнитѣ дѣйствиа ненаказани. Като четохме тѣзи ужаси въ българскитѣ вѣстници, ние мислехме, че положението на българския народъ е негъривно, ако само десетата частъ отъ тѣзи ужаси е дѣйствителна; нѣ известния ученъ Емилъ Лавеле уверява въ „Pall-Mall Gazette“, че горѣпоказанитѣ факти съставляватъ едва ли не десетата частъ отъ възмутителнитѣ звѣрства на турскитѣ фанатици надъ нещастнитѣ българини. Европейската дипломация е занята съ работи на Западнитѣ брѣгове на Африка, на Червено море, въ Суданъ, Мадагаскаръ, Тонкинъ и Китай; тя очевидно не може да помогне на българитѣ въ Македония. Тогазъ, кой другъ ще ги защити прѣдъ Султана, ако не Руссия? . . . . .

ПАТАГОНИЯ.

Въ Неаполъ хубавий приеха ме срдито
Госпиталитѣ безъ фражъ, безъ ганти и подстриженъ,
„Каквъ, отъ дѣ си ти?“ нахално ме попита: —
Въ регистрътъ пожеда и мене да занисе.

„Отъ Патагония?“ — Signore, извинете
„Отъ Филипполи!“ „Uoi sette americani?“
No, no, bulgar — Величкова спомнете!

И *потъ* не трѣбваше до дѣ да му расправа,
Той спрѣ се, помысла: „Ахъ, помня, помня!“ рече
И на минутата оплашенъ ме остави
А послѣ съ *фражъ* прѣдъ мена се испрече

СЪНЪ.

Въ полдневний пѣкъ, въ долината на Сато
Прѣдъ буйний Табръ прилегахъ уморенъ
И хубавъ сънъ — играчка на мечтата —
Патриотизмътъ яръ възбуждаше у мена
Въ дълбокитѣ мракъ — обрженъ отъ свѣтлица
Петрарка видѣхъ съ лавровий вѣнцъ
А Вазовъ нашъ съ протегнатъ ржича
Го искаше отъ влюбений пѣвецъ
И послѣ азъ въ театрътъ на Пуджино,
Не знаа какъ съ Величкова съдахъ,
Та слушахъ драмата „Вичензо и Анжелина“
И викахъ: браво, бисъ, и охъ, и ухъ, и ахъ.....

SIGNORA BIANCA.

Хубавице! Озарованъ
И въ страстьта си яръ и слѣпъ
Азъ живота си тжжовенъ
Вихъ пожертвувалъ за тебъ,
Що ми ѣ Сопотската блуза,
Постоянный Комитетъ
И балканската ми Муза
Безъ покривка и корсетъ?

Що ми ѣ Тракия злочеста
И *завѣтний идеалъ*
И парцата безчестна,
Що Цанковъ ми бѣше далъ?.....
Всячко азъ прѣдъ тебъ забравямъ,
Тѣл, *ставалъ виръ вода*.....
Обини ме величано,
О, Неаполска звѣзда!

И ще бждемъ ний *шаслави*
Средъ Помпѣския форумъ
При цѣлувитѣ звънливи
Подъ морскитѣ сѣкъ и шумъ

Вчера 4 Декем. въ залата на тукашното Опълченско дружество имаше събрание отъ постояннитѣ му членове. Между другото се рѣши да се распродаятъ пригласителни билети на тѣзи отъ почитаемитѣ ни граждани, които иматъ честта да бждатъ именейници на предстоящия Николовъ-денъ. Послѣ това нѣкои отъ членоветѣ имаха добрината да разкажатъ нѣкои черти отъ живота си, за нашето освобождение, между които бѣ и дѣдо Панаиотъ, които въ живи и ясни черти изобрази своитѣ походи съ малочисленната си маада чета дѣйствующа подъ Елена, Ени-загра, Ханитъ-буазъ и пр. мѣстности задъ Бѣлкана. Разказътъ на българския войвода бѣ твърдѣ поучителенъ за насъ младитѣ неопитни, интересенъ по съдържание и не обходимъ за военнитѣ. Много добръ би било щото ний, намѣто да си прахосваме скжното временце въ празни приказки и да киснемъ по цѣли дни и поци по кафешантанитѣ, да идваме тукъ въ това добро заведение, гдѣто е отворено три пѣти въ недѣляга, да се говорятъ разни приключения на българскитѣ вѣстанници, гдѣто се приематъ вѣитѣ български органи. Наскоро има да се ищипатъ изъ Руссия нечъ журнала съ нѣкои и други интересни еписания. Чудно нѣщо е какъ нашиятѣ българини се мѣчатъ да забравятъ туй, което тѣ обязательно трѣбва да иматъ на очи: всичко имаме въ ржцетѣ си и трѣбва единъ кракъ на прѣдъ, да извършимъ туй, що ни налагатъ дължността т. е. да просвѣтимъ народа си.

Б.в.

Видинъ 30-й Ноември 1884.

Гле Редакторе!

Става вече три години отъ какъ съществува тукашната Гимназия, която отъ тогава даже до сега неможе още да се нареди както трѣбва, а причината на това е, че учителитѣ (съ исклучение на чуждестранцитѣ) не си изпълняватъ учителската дължностъ, а се занимаватъ съ книжарлъкъ и печатлъкъ! . . . Петотерията не са разказва, а са даватъ уроци тѣй: отъ тука до тука.

Църковната история, Българския и старобългарския язици са съвсемъ занемарени, и ето мина се цѣло полугодие, а нито единъ урокъ не се е предадъ на ученицитѣ, а причината на това е, че учителя, който преподава тѣзи предметѣ е избранъ за депутатъ, тѣй щото ученицитѣ си губятъ врѣмето, безъ да са научатъ нѣщо и на всичко това г. редакторе почитаемото училищно настоятелство трѣбва да обрне сериозно внимание за поправлението му.

Господине Редакторе!

Изложението отъ дописника въ 50 брой на в. „Славянинъ“, за военно-медицинскитѣ фелдшери, като се съгласяваме на сжщитѣ условия, че ако сравниме съдържанието мѣжду военнитѣ и градскитѣ фелдшери, ще намѣриме разлица, че съдържанието на военнитѣ фелдшери е много по ниско отъ градскитѣ, като е тѣй, то всичкитѣ служащи въ войската сверхерочни медицински фелдшери са склонени и готови да приемнатъ службата по гражданското медицинско вѣдомство съ намаление на % 15 лева. Военнитѣ сверхерочни медицински фелд-

пери намиратъ за угодно, да прѣдприематъ прехраната и облеклото отъ собствена частъ, за да се уравниватъ платата.

Младшия фелдшеръ П. отъ Еленската II класна болница, можа да се удостои да сѣдва три месѣченъ отпускъ: Май, Юний и Юлий настоящата година, безъ да губи интереса си, за да си пребере въ Тузлука имущественитѣ годишни приходи; а едина отъ военитѣ младши фелдшери отъ Еленската дружина му непланява длъжността презъ три месѣчното врѣме безъ ни най малка полза. Въ настояще врѣме военитѣ младши фелдшери въ болницата, постоянно правятъ пансамета и измѣрватъ температурата на лѣжащитѣ мѣстни болни, тогава на младшия гр. фелдшеръ каква му е работата? Когато другаря му води венчикитѣ дневници и прави распорѣжданieto си съ лѣкарствата въ аптеката.

4+4+4=12.

с. Дебелецъ 30 Ноември 1884 г.

Г-не Редакторе!

Нашето селско общинско управление прочете една дописка отъ нашето село, помѣтена въ 52 брой на в. „Славянинъ“ която е пълна съ клевети върху нашия свещеникъ, измислици, по народнитѣ наши първобитни обичаи. Ако и този дописникъ да се представи за пѣтникъ, но ние го познаваме по гласа. Въ неговата дописка човѣкъ несподобно нѣщо сериозно.

Нашитѣ свещеници, които нѣкои отъ тѣхъ става свещенодѣйствиувать по 20 год а нѣкои по 15 год. въ нашето село, ние не сме чули отъ свещеническитѣ тѣхни уста, да проповѣдватъ никога подобна глупостъ, каквито изказва мамина дописникъ заради тѣхъ. Дописника говори, че нашитѣ свещ. ужъ говорили предъ селениѣт, че гърмела произвеждалъ Св. Илия на небето съ голѣмата си бѣва, и че той давалъ дѣждъ само на онии, които му приносили корбанъ! Това е чиста измислица отъ страна на дописника, защото нашия свещеникъ вѣрвама, че по добръ знаеятъ причинитѣ на гърмела, и сѣко природно явление, което става въ природата; и друго казва дописника, че ужъ младитѣ отъ нашето село дѣйствиували за уничтоженieto на корбанитѣ; кога е това ставало да не знае общинското управление, а да знае самия дописникъ? Корбанитѣ отъ само себе си поченаха да се уничтожаватъ, но да предположимъ, че съществували, какво докочение или нарушение би станало съ извършването на тѣзи вѣкашни народни обичаи на религията ни? На г. дописника му се вижда това, като извънредно явление въ народния ни животъ.

Г. дописникъ казва въ своята дописка, че селениѣт, като посрѣбнили на тѣзи ужъ селска моштва, отивали въ черква съ своитѣ свещеници, тѣй щото нѣкои отъ тѣхъ заспивали въ троновѣт, а нѣкои се търкаляли по тухлитѣ въ черковата отъ пиваство. Не може да бѣде по безобразна лѣжа отъ това. Защо мамина дописникъ не опредѣлява, по кое именно врѣме отиватъ да се молятъ въ черква? ако е предъ ѣдението на корбана, то никои не ше на глѣдао сърце, ако ли е слѣдъ ѣдението, то сѣка си отива въ дома, а не въ черква; и трѣбва да знае г. дописникъ, че въобще характера на българина е далечъ отъ тѣзи страсти, и нѣмаме пияни българи, както ни прѣдставлява негова милость, особенно въ наше село.

Г. дописникъ не казва:

1. Въ кой день именно е билъ правенъ този корбанъ? защото подобно нѣщо не се е извършвало, ако е имало въ училището събрание, то ние се събираме за различни селски работи да разговаряме.

2. Овни не сѣ клани. нито черковнитѣ епитропи сѣ плащали за доисплащанне на този корбанъ отъ черковни пари. (много пъти р.)

3. Нашия свещеникъ, подобни суевѣрия не сѣ говорили на селениѣт ни, защото, тѣ знаеятъ по добръ причинитѣ на гърмела небесенъ, отъ колкото самия дописникъ.

4. Нашитѣ селени не са такива суевѣрци, за каквито ги изображава г. дописникъ.

5. Ние засвидѣтелствуваме за честното и правствено повѣдение на нашия свещеникъ, че тѣ въ растояние на 20 год. сѣ си изпълнявали своитѣ свещенич сѣи святи длъжности, точно и честно, спрямо християнитѣ съ сѣка чистота на нравствеността и съ възвисуемото достоѣние на свещеникъ.

Въ заключение на настоящето сѣ опровержение има да кажемъ това на г. дописника, ако тѣй е писалъ

нѣщо вѣрно и истинно, не трѣба да се затуля задъ името ижгилъ, но направо нека му се лѣсни името подъ дописката, за да го видимъ, що е за личностъ. иначе ще го считаме за клеветникъ.

Кметъ М. П. Болджиевъ.

Членове: (Петку Трифуновъ
(Димитръ Стойковъ)

Пишатъ ни изъ Лиевъ:

Въ нашитѣ оргѣт несправедливо се напада Гладетонъ, за извѣстний отговоръ по Македонскитѣ работи въ камарата на общинитѣ. Крива е Агенцията Хаваеъ, която дава такива невѣрни сѣвѣдения. Не Гладетонъ е отговарялъ въ камарата на Общинитѣ на извѣстното запитване, а Лордъ Гренвилъ и че слѣдователно, той последния трибване да са напада. Но както казахъ по горѣ, крива е Агенцията Хаваеъ за изначенията си. Г. Лавеле, при послѣдния си срѣща съ Гладетона и съ Фицъ Мориса, тѣ доста се занимавали съ въпросътъ за Македония и дошле даже до едно споразумеие, на което се въспротивилъ Лордъ Гренвилъ, щомъ узналъ. Тогава Гладетонъ, Лавели и Фицъ Морисъ се съгласили да изваждатъ на оублъ свѣтъ веѣкой единъ фактъ на турското свирепство въ Македония. Тѣзи дни Лавеле се е спотъкмилъ за тая сѣщитая работа и съ Клемансо, наследникътъ на Гамбета.

Днесъ Лавеле получи телеграмма (поздравителна) отъ Македонцитѣ въ България и тутакси имъ отговори чрезъ Гешева. Тукъ мислятъ да станатъ още митинги и да се телеграфира тутакси на Бисмарка съ сѣщитъ смисълъ както и на Гладетона телеграфираха. Сѣмки се надѣватъ, че митингитѣ въ България и Румелия много ще помогнатъ на общето дѣло. Въ Румелия малко некатъ да знаеятъ за тия работи, види се хората тамъ си иматъ друга по важна работа, че ни дума даже не отварятъ. Само „Марица“, въ послѣдний си брой е поменала за допискатѣ на Лавеле, но е дала на сѣвѣдѣнието си такъвъ характеръ, щото Английскитѣ консулъ тамъ би могълъ, запитанъ отъ правителството си, да каже, че даже „официалната“ „Марица“ иска да каже че Лавеле измисля фактове за турски звѣрства. Срамъ за тоя органъ!

РАЗНИ

Въ настоящето Народно събрание се внесохъ повѣче отъ 50 законопроекти, нѣ невидѣхме нито единъ законопроектъ за печата, съ когото да се отмѣни чорбаджиискитѣ, създаденъ отъ геронитѣ на преврата.

Въ Пловдивъ почнали да ставатъ частни събрания отъ поличнитѣ младежи, въ които се осжждавали постѣпкитѣ на яланъ-сѣдиниститѣ, които излѣгахъ народа, за да се докопатъ до властта и да располагатъ съ народната касса. Калпавото сѣединение отвори очитѣ, на мюзина глупци, които съ простодушието си спомогнахъ на шарлатанитѣ да направитѣ превратъ и да се наредѣтъ на високи сѣлужби. Сега тѣмъ е добръ, а народа робува, за хатѣра на глупавото сѣединение. Превратаджинитѣ въ Пловдивъ си оплетохъ копничката и сѣвѣдъ кратко врѣме ще ги видимъ цѣ-

ли чокои, съ мушии, аргати и пр. и пр. а народа нека чака сѣединението.

Ромѣнското министерство въ Букурещъ си оттеглило оставката назадъ. Пдѣвѣтъ камари посрѣщнали сѣ задоволствие това.

Русскитѣ посланникъ въ Цариградъ Г. Нелидовъ, прѣди нѣколко дни посѣтилъ Берлинъ и отъ тамъ заминалъ за Петербургъ.

Великия князь Павелъ Александровичъ, който посѣти прѣди нѣколко дни Цариградъ, билъ посрѣщнатъ тѣврдѣ любезно отъ Султана.

Изъ Цариградъ съобщаватъ, че Гръцкия патриархъ Йоакимъ IV чрѣвъ едно дружелюбиво писмо къмъ Българскитѣ митрополитъ Теодосия Мравичъ, припозналъ сѣщитого за сръбеки митрополитъ, при венчко че митрополитъ Михаил е още живъ. Увѣриватъ че преписката за това назначение, се водяла тайно чрѣвъ сръбекия посланникъ въ Цариградъ Ефрема Груича, безъ да има извѣстие за това русскитѣ посланникъ въ Цариградъ.

Сичкитѣ консули на великитѣ сили въ Македония, признали, че българитѣ сѣ присѣдватъ отъ турцитѣ съ участието на самитѣ власти. Сичкитѣ високи кръгове, биле на мѣстне да се некатъ гаранции за безопасността на християнитѣ живущи въ Македония.

Слѣдъ употребенитѣ сѣвѣства отъ страна на консерватори и цапковисти, да смѣнятъ дневното министерство и да распуснатъ камарата, като са видѣхъ безенли, то двама бабаити банъ чорбаджи изъ Гор. Раховица, трѣгнали по селата да събиратъ подписи на нѣкакъвъ си новъ махзаръ! Тия спасители цѣли да продължатъ пѣтуванието си чакъ до Столицата. Депутатитѣ ще иматъ честта да ги видятъ, тѣ сѣ и двамата брадати; единия прилича на евренитѣ.

Ученицитѣ отъ 5, 6 и 7 класъ на Руссенската реалка, които се бунтувахъ и непосѣщавахъ училището нѣколко седмици, пребрали са и почнали да посѣщаватъ преданията.

Въ Европа са очаквали да станатъ голѣми митинги на вседѣ изъ България и Тракия по злодѣйствата на турцитѣ въ Македония, нѣ и до днесъ нигдѣ невидѣхме да стане подобенъ единъ митингъ! Вижда се да са чака сѣвършенното опустошение на Македония, че тогасъ да си издадемъ гласа!

Съ указъ подъ № 170 отъ 17 ноември т. г. се постановява: по ст. I отчислява се отъ длъжностъ Търновскитѣ мировий сѣди Георгия Мазаковъ, по неспособностъ, съгласно съ чл. 105 буква б отъ закона за сѣдоустройството отъ 25 май 1880 г.; по ст. II назначава се, вмѣсто Георгия Мазакова, за Търновскитѣ мировий сѣди, членъ при Търновскитѣ окр. сѣдѣ Иванъ Маловъ.

Съ указъ подъ № 171 отъ сѣща дата се постановява: по ст. I премѣства се Георгий Ивановъ Поповъ, помощникъ прокурора при Врачанскитѣ окржж. сѣдѣ, на сѣщитая длъжностъ при Разградскитѣ окржж. сѣдѣ, на мѣсто вакантно; по ст. II премѣства се Николай С. Поповъ, погаруеъ при Варненскитѣ окржж. сѣдѣ, на вакантното мѣсто членъ при Разградскитѣ окр. сѣдѣ; по ст. III назначава се намѣсто Попова, за погаруеъ при Варненскитѣ окр. сѣдѣ, членъ при сѣщитъ сѣдѣ Иванъ Жековъ; по ст. IV назначава се Гавриилъ

